

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Jak zpracovat podezřelého
a kachnu na medu

Případy soudce Ti. Jak zpracovat podezřelého a kachnu na medu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Frédéric Lenormand
Případy soudce Ti. Jak zpracovat
podezřelého a kachnu na medu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Jak zpracovat podezřelého
a kachnu na medu

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

**Jak zpracovat
podezřelého
a kachnu na medu**

HLAVNÍ POSTAVY

Ti Žen-ci, soudce v Pu-jangu

První, Druhá a Třetí paní (paní Cao), manželky soudce Ti

Tao Kan, Ma Žung a Tiao Tchaj, pobočníci soudce Ti

Šen Pi-kuej, dovozce západních koberců

Paní Lin-jao, „Nefritový poklad“, konkubína Šen Pi-kueje

Sin Chan-lao, kandidát zkoušek

Čtvrtý Liou, obchodní zástupce v soli

Keng Jün, námořník

V roce 669 je soudci Ti třicet devět let. Je podprefektem v Pu-jangu, vzkvétajícím městě na Velkém císařském průplavu, který protíná Čínu ze severu na jih..

I

*V papírovém světě dojde k zločinu;
soudce Ti úmyslně svalí vinu na nevinné.*

Už dobře dva roky udržoval soudce Ti mír a hojnost v Pu-jangu, hezkém městě na severním okraji Velkého císařského průplavu. Toto titánské dílo umožňovalo dodávat velké množství obilí do obrovských měst na severu, která ovládala říši. Čína vždy byla velkou zemí čelící velkým problémům a z řešení, na něž připadla, pokaždé čerpala novou sílu; nic se tu nedělalo polovičatě. Jelikož všechny řeky tekly ze západu na východ, Číňané si na jejich doplnění vykopali řeku v severojižním směru. Na pomezí stepí se už táhla řeka z cihel zvaná „Velká zeď“; také středem jejich území teď vedla říční cesta, stejně umělá a stejně nezbytná jako ta zeď. Existence jejich národa spočívala v tomto smyslu pro zázraky.

Dlouhé vodní tepny lemované kamennými nábřežími zavodňovaly nádherné pujangské zahrady, kde si honorace z hlavního města stavěla rekreační rezidence. Existovaly tu vedle sebe dva světy, aniž by na sebe narážely: svět zámožných lidí, pro něž byly tyto vodní tepny pramenem bohatství a zábav, a svět chudých, kteří ze svých bárek nahazovali sítě a v misce jim nikdy nescházela ryba.

Díky soudcově osvícené správě docházelo v tomto dokonalém městě málokdy ke zločinům, k velké spokojenosti jeho obyvatel s výjimkou dotyčného soudce, v němž tato období klidu a harmonie vzbuzovala pocit blížící se nudě. Ti se cítil sám sobě nepotřebný, skoro by uvažoval o změně zaměstnání. Nejenže mu život připadal nezajímavý, ale obklopoval ho blahobyť, který jako by se ho ani nedotýkal. Obchodní povolání byla samozřejmě ponižující v porovnání s ušlechtilou prací v soudcovském sboru, ale boháč měl k útěše aspoň své jmění; žádné ministerstvo ho umanutě každé tři roky nepřidělovalo na jiné místo, nepřevelovalo ho z pochybného okrajového města do jiného, vnitrozemského a klidného, které se ukázalo být pro morálku ještě více neblahé.

Ten večer Ti pospával nad deskou *siang-čchi* s rozehranou partií čínských šachů, kterou obvykle vyhrávala jeho První manželka. Jeho Třetí paní ukládala

děti ke spaní a Druhá se dohadovala s personálem o jídelničku na následující den. Sladký poklid rodinného krbu ho mořil jako bahenní zimnice, když tu do místnosti vtrhl seržant Chung, prudce jako sněhová bouře, až se z toho zapomněl pánovi hluboce uklonit.

„Byla spáchána vražda!“ ohlásil starý sluha.

„Nebesa!“ řekl soudce. „Honem! Můj oficiální úbor! Můj čepec!“

Dbal na to, aby bezpečnosti spoluobčanů věnoval veškeré své síly i všechen svůj čas, i kdyby měl kvůli tomu pošlapat některá procedurální pravidla, jako například to, že má vést vyšetřování z nitra svého soudu. Spěšně se oblékal do zeleného roucha, černého klobouku a vysokých kožených bot, horečně jako člověk, který spěchá sloužit své zemi a uniknout otupělosti, nebezpečnější než kterýkoli zabiják. Rychlým krokem opustil sál, právě když První paní posunula na šachovnici svého pěšce zvítězivšího nad jejím důvtipným a změkčilým manželem.

Osm nosičů zvedlo palankýn s praporci, dopředu se postavil vyvolávač a po stranách šli gardisté s pochodněmi. Noční přesun oficiálního povozu nezůstal bez povšimnutí. Zevlouni si ukazovali na ekvipáž, jejíž honosné korouhve oznamovaly „Tribunál soudce Ti“; vzbuzovala překvapení a zvědavost, dokonce někteří dobří občané volali „Ať žije

otec a matka lidu!“ tak nadšeně, že to bylo až dojemné. Jak soudce spěchal, nepomyslel na diskrétnost, nezbytnou pro dobrý průběh vyšetřování, a to byl důkaz, že ztrácí obezřetnost. Potírat zločin v ovzduší radovánek jako o svátku Dvojí devítky bylo obtížné, chybělo už jen rozdávat houstičky připravované v páře. Slíbil si, že příště to provede nazapřenou, bude to méně pohodlné, ale jistější. Marně dělal na herolda „pst, pst“, ten dál žádal o volný průchod pro Jeho Excelenci, kdykoliv cestu zatarasil osel nebo nějaký stařík. Hlučnost jeho příjezdu musela zburcovat bandity, svědky i oběti na tři domovní bloky daleko.

Nosiči složili svůj soudcovský náklad u vstupu do obchodní čtvrti. Všechna přízemí zabíraly krámy uzavřené dřevěnými okenicemi. Soudce Ti přivítal velitel okrsku, kterého obyvatelé pořiční čtvrti pověřili řešením menších sporů, aby nezatěžovali soud. Všichni podprefekti nebyli tak dobrosrdeční jako Ti Žen-ci, někteří se nerozpakovali uštédřit výprask bambusovou holí, když usoudili, že je někdo obtěžuje pro maličkost, nebo stěžovatelům uložit zaplacení soudních výloh vyšších než poskytnuté náhrady. Císařská justice byla poslední záchrana, k níž se uchýlovali, když to závažné okolnosti nevyhnutelně vyžadovaly, což byl přesně tento případ.

Velitel čtvrti poklekl do prachu s úctou, jíž byl místnímu zástupci Draka povinován, ale Ti zaznamenal, že se k zemi nepřitiskl úplně, bezpochyby proto, že se sám cítil být článkem dlouhého administrativního řetězcu, který v Říši středu udržoval nebeský řád, asi jako se žízala pokládá za vzdáleného bratrance motýla.

„Zase ti *Chuové*, jestli dovolíte, vznešený soudce!“ prohlásil malý chlapík v obnošeném šedém šatu, v domnění, že soudci usnadňuje práci, když mu sděluje mínění povolaneého člověka.

Podle jeho názoru byl tento zločin a všechny přečiny spáchané poslední dobou dílem *Chuů*, tedy cizinců přilákaných prosperitou Tchangů.

Ti si všiml, že je kolem nich mnoho vývěsních štítů typických pro povolání *Chuů*: restaurací s exotickými pokrmy jako „polévka ze žluklého másla“ a „velbloudí ragú“, obuvnictví, kde se šilo z kůží koní chovaných na mongolských pláních, nábytkářských dílen, kde se kupily ty mučící nástroje zvané „židle“, jejichž móda je odsouzena brzy pominout, jakmile se vrátí starý dobrý tchangský puť, který se tak osvědčil. Díky obchodním výměnám, politické stabilitě, neutuchajícím technickým pokrokům a zářivé kultuře udělala vládnoucí dynastie z jejich země vůdčí světlo pro všechny národy.

„Říká se, že jen v Čchang-anu už je víc než sto tisíc cizinců! To je hotová invaze!“ stěžoval si velitel čtvrti, muž s matně bledou pletí a s pořádně šikmýma očima jako pravý roduvěrný Číňan.

„Ano, ale tady nejsme v Čchang-anu,“ opáčil soudce Ti.

Obchodníci, kteří byli obvykle negramotní, zavěšovali u svých krytých vchodů do krámu napodobeniny svého zboží nebo symboly, které zákazníkům oznamovaly, co se zde prodává. Oba muži přešli kolem krámu se znamením kuního kožichu, typického pro lid Tchu-tüe ze stepí. Císař Kao-cung ve své nekonečné moudrosti raději ten lid pozval, aby v těchto provinciích obchodoval, než aby nadále dorážel na pohraniční osady. A tak se Tchu-tüevé usadili v zemi po statisících. Jeho Veličenstvo dokonce poskytlo jejich vůdcům vysoké funkce ve správě, což přišlo levněji než pokračovat v neplodných válkách na pomezí říše. Takové jemnůstky bohužel drobný lid nechápal, protože nepříjemné následky této diplomacie nesl na svých bedrech on.

„Přicházejí ujídat Číňanům rýži!“ řekl velitel čtvrti, přesvědčený, že odhalil příčinu všech nesnází, pod jejichž tíhou jejich dobrý národ klesal.

Polovinu ze dvou set úředníků, které čítal císařský dvůr, teď tvořili příslušníci „nechanských“ menšinových národností.

„Poznají se podle těch jejich barbarských ksichtů a jejich hatmatilky!“ vedl si svou velitel čtvrti, který by mohl být dobrou posilou pro policii, kdyby nebyl tak hloupý.

Když přicházeli k domu, kde došlo k zločinu, suše nařídil malé ženušce se šedivým drdolem, aby „šla připravit čaj pro Jeho Excelenci, která nám prokazuje čest svou návštěvou v naší ubohé čtvrti“.

Nad nimi visel štít lepiče papíru. V těchto dílnách se vyráběly všechny atrapy ke spálení nebo k zakopání při pohřbech. Uvnitř obchodu s pohřebním zbožím byl cítit vyzí kliš, barvy a lak. Na všech poličkách byly jedna přes druhou naskládány papírové nebo dřevěné figuríny: palankýny Devíti matron, všechny možné votivní dary, pohřební vozy, které se dávaly třetí den po úmrtí na uvítanou duši nebožtíka vracející se domů.

Uprostřed toho všeho ležela zakrvácená mrtvola. Lepičova manželka se divila, proč nepřišel manžel k večeři, a nakonec ho před hodinou objevila tady. Často se opozdil, když obsluhoval posledního zákazníka nebo dokončoval nějakou sestavu: když je papír jednou potřený, pak nepočká, rozdělané skládání se musí dokončit, jinak byste druhý den nevěděli, co jste to dělali, a zničili byste si labuť v domnění, že dokončujete slepici. Blížil se 24. den šesté luny,